

РЕШЕНИЕ

№ 5369

гр. София, 17.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 83 състав,
в публично заседание на 03.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Милева

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **11799** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 40, ал. 1 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ).

Образувано е по жалба на А. М. К. от [населено място] против частичен отказ за предоставяне на информация, обективиран в Решение №3/07.11.2024 г. на Директор на НПМГ „А.. Л. Ч.“ по заявление с рег. №РД-22-997/24.10.2024 г. по описа на НПМГ „А.. Л. Ч.“ [населено място].

В жалбата се твърди, че оспорения акт е немотивиран, неправилен и незаконосъобразен. Сочи се, че исканата информация – копия от тестовите на Р. А. от дати 09.09.2024 г., 11.09.2024 г., 13.09.2024 г. и 30.09.2024 г. по география не засягат чужди права и представляват за жалбоподателката и сина ѝ законен интерес, като информацията в тях не съставлява държавна тайна или друга защитена от закона тайна. Навеждат се доводи, че информацията е предоставена частично. Релевират се твърдения, че липсват мотиви в решението за надделяващ обществен интерес, както и че неправилно е изискано съгласие от трети лица – оценители на тестовите на А.. Моли се за отмяна на отказа.

В открито с.з. жалбоподателката не се явява, представлява се от упълномощен адвокат, който поддържа жалбата на изложените в нея основания. Представени са писмени бележки, в които се прави искане за присъждане на сторените по делото

съдебно-деловодни разноски.

Ответникът – Директорът на НПМГ „А.. Л. Ч.“ се представлява от адв. Н.. В представения писмен отговор и в съдебно заседание се оспорва жалбата, като се твърди, че в посочения срок, органът е изпълнил задължението си по закона, като е предоставил исканите документи, поради което и жалбата е неоснователна. Сочи се, че на майката и детето са били предоставени да прегледат веднага тестовите, за което и са представени по делото Протоколи за запознаване с писмена работа, поради което и е налице основание за пълен отказ до достъп до обществена информация. Релевират се доводи, че тъй като исканата информация е служебна по смисъла на ЗДОИ, тъй като съдържа имената и подписите на оценителите на тестовите, които съставляват техни лични данни е поискано тяхното съгласие и те изрично са отказали. Поради това и са предоставени данни на заявителката със заличени лични данни на оценителите. Моли да се отхвърли жалбата като неоснователна и да се присъдят сторените по делото съдебно-деловодни разноски.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

На 24.10.2024 г. жалбоподателят подава заявлението за достъп до обществена информация до Директора на НПМГ „А.. Л. Ч.“ [населено място]. Със заявлението е поискано предоставянето на информация по реда на ЗДОИ – копие от тестове, направени от Р. А. по „География и икономика“ на дати 09.09.2024 г., 11.09.2024 г., 13.09.2024 г. и 30.09.2024 г., ведно с критериите за оценяване и резултатите от проверката. В заявлението изрично е посочено, че в случай, че в тестовите има лични данни по смисъла на ЗЗЛД, извън тези на Р. А., то се искат копия от документите, след като се заличат личните данни. По-надолу се сочи, че тестовите проведени от А. не засяга чужди права.

На основание чл. 31, ал. 2 от същия закон, тъй като искането на заявителя касае трети лица - оценяващи, е изпратено писмо до учителите за изразяване на съгласие/несъгласие за предоставяне на поисканата информация. От третите лица са постъпили писмени отговори в които същите заявяват, че не са съгласни техните данни да бъдат разкрити. И в двете писма е посочено, че майката на ученика К. вече се е запознала на място с изпитните материали и с мотивите на комития за оценяване на работите.

Административният орган се е произнесъл по заявлението с Решение №3/07.11.2024 г. на Директора на НПМГ „А.. Л. Ч.“ [населено място], като е предоставил пълен достъп до поисканата обществена информация в законоустановения срок, но е съобразил разпоредбата на чл. 31, ал. 4 от ЗДОИ и предвид изричния отказ на третите лица информацията е предоставена в обем и по начин, който да не се засягат интересите им. Приел е, че е налице пречка на заявителят да бъде предоставен достъп до исканата информация под формата на предоставяне на документи, съдържащи данни, касаещи трети лица, които в рамките на предоставените от закона права по смисъла на чл. 37, ал. 1, т. 2, пр.1, вр. чл. 31, ал. 4, вр., ал. 1 ЗДОИ са депозирали изричното си

несъгласие административният орган да предостави исканата информация.

В придружителното писмо, с което е изпратено решението на имейл на А. К., изрично от ответника е посочено, че по всеки един от попълнените от Р. А. тестове е предоставен достъп за извършване на преглед в рамките на 6 месеца и следователно е следвало да се постанови отказ, но независимо от това, органът е издал решението.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Оспорваното решение има белезите на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК, подлежащ на съдебен контрол по реда на чл. 145 и сл. АПК. Същото е получено от К. по заявената електронна поща, а жалбата срещу него е подадена на 22.11.2024 г. Спазен е срокът по чл. 149, ал. 1 АПК. Оспорващият, като адресат на процесното решение, има правен интерес от обжалването му. Предвид това, съдът намира, че жалбата е процесуално ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество обаче последната се явява НЕОСНОВАТЕЛНА.

Разглежданото по делото административно производство е завършило с решение, което е постановено от компетентен за това орган, в кръга на неговите правомощия. Директорът на НПМГ „А. Л. Ч.“ е задължен субект по смисъла на чл. 3, ал. 1 от ЗДОИ и в това си качество е задължен да се произнесе по всяко отправено до него искане за предоставяне на достъп до обществена информация по реда и на основание ЗДОИ с изричен и мотивиран акт съобразно нормите на чл. 28, ал. 2, чл. 29 и чл. 38 от ЗДОИ, с които има възможност в зависимост от конкретните обстоятелства или да остави искането без разглеждане, или да предостави исканата обществена информация, респ. да откаже предоставяне на заявения достъп до информация.

Наред с това, съдържанието на оспорваното решение съответства на реквизитите, посочени в чл. 34 ЗДОИ и съответно следва да се приеме, че при издаването на акта е спазена и предписаната от закона форма. Съдът също така не констатира в хода на административното производство да са допуснати нарушения на производствените правила при издаването на акта. В този смисъл, съдът приема, че не са налице основанията за отмяна на акта по т. 1, т. 2 и т. 3 на чл. 146 АПК.

По същество, правният спор в настоящото производство се свежда до това дали правилно е приложен материалният закон и дали отказът от предоставяне на информация не е незаконосъобразно постановен на това основание.

Правото да се търси и получава информация е изрично разписано в чл. 41, ал. 1 от Конституцията на Република България. Обществените отношения, свързани с правото на достъп до обществена информация, както и с повторното използване на информацията от обществения сектор са уредени в ЗДОИ. Съгласно разпоредбата на чл. 2, ал. 1 ЗДОИ обществена е информацията, която е свързана с обществен живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закон субекти. Тази информация може да се съдържа в документи или други материални носители, създавани, получавани или съхранявани от задължените по ЗДОИ субекти. Следователно обществена

информация съставляват всички данни относно обществения живот, съдържащи се в документи и други материални носители на данни, създавани, получавани или съхранявани от задължения субект. Действително в закона липсва легално определение на понятието обществен живот, но с оглед целта на закона следва да се възприеме, че това е всяка информация, която е свързана с живота на обществото като група хора. За да е обществена информацията по смисъла на чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ, следва да са налице двете кумулативни изисквания - да е свързана с обществения живот в страната и да дава възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти.

Настоящият съдебен състав счита, че тази информация, която е заявена, макар и съхранявана в училището, няма характер на обществена такава. В настоящият случай се иска информация отнасяща се за документи, съставени във връзка с положени поправителни изпити от сина на жалбоподателката. Видно от представените от ответника доказателства, К. се е запознала лично с протоколите от изпитите още след излизане на резултатите от същите и не е налице нова информация, за да иска тя отново да се запознава. Т.е. е налице информация, която касае само ученика и не е обществена и само на това основание, органът е следвало да откаже предоставяне ѝ.

Съгласно чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ обществена информация е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България, т.е. става въпрос за живота на обществото като група хора. Исканата информация е свързана с лични резултати на ученика и е с частен характер, тъй като тя не е свързана с дейността и правомощията на органа. Т.е. в случая тази информация, която заявителят иска, според настоящия съдебен състав не е обществена по смисъла на чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ.

Ето защо съдът приема, че исканите със заявлението копия от документи не съдържат сведения, свързани с обществения живот в страната и не могат да дадат възможност на жалбоподателя да си състави собствено мнение относно дейността на задължения по закон субект. Поради това следва да се приеме, че редът на ЗДОИ за получаване на исканата информация е неприложим, а доводите на оспорващият в обратния смисъл не могат да бъдат споделени.

На следващо място, в случая е поискан достъп до документи, съдържащи данни, касаещи трети лица. Законодателят чрез разпоредбата на чл. 37, ал. 1, т. 1-3 от ЗДОИ изрично е предвидил случаите, в които е налице основание за отказ от предоставяне на достъп до обществена информация. Съгласно т. 2 на цитираната норма основание за отказ от предоставяне на достъп до обществена информация е налице, когато достъпът засяга интересите на трето лице и то изрично е отказало предоставяне на исканата обществена информация, освен в случаите на "надделяващ обществен интерес". Разпоредбата на § 6 от ДРЗДОИ определя, че "надделяващ обществен интерес" е налице, когато чрез исканата информация се цели разкриване на корупция и на злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на субектите по чл. 3 от ЗДОИ. В настоящият случай липсва такъв надделяващ обществен интерес, който да обосновава пренебрегване на направения конкретен отказ от други лица. Това е така, защото на първо място, не се сочат конкретни данни за разкриване на корупция или на злоупотреба с власт, нито пък повишаване на прозрачността и

отчетността на конкретните субекти. На второ място, следва да се посочи, че искането на данни на лицата – оценители би довело до накърняване на техните права /с оглед предоставената информация – кореспонденция между А. К. и учители в училището/. Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че не са изложени мотиви дали е налице надделяващ обществен интерес. В тази връзка следва да се отбележи, че в заявлението за предоставяне на достъп до обществена информация не са посочени доводи, които да обосноват интереса на заявителя към поисканата информация, свързана с дейността на конкретни учители и които да касаят надделяващ обществен интерес. Дадения достъп до поисканата информация е достатъчна да удовлетвори направеното искане и целта на закона.

При липсата на наведени доводи, които да обосноват интереса към поисканата информация, административният орган не дължи в повече правни изводи относно приложението или неприложението на чл. 37, ал. 1, т. 2, предл. 2, вр. с § 1, т. 6 ДРЗДОИ за надделяващ обществен интерес. Едва след навеждане на доводи, които да обосновават наличието на интерес, органът следва да изложи мотиви, от които да се установи по какъв начин исканата информация се отнася до трето лице, респективно какви негови интереси биха били засегнати, тъй като именно наличието на надделяващ обществен интерес е свързано с преодоляване на несъгласието по чл. 37, ал. 2 ЗДОИ, за да се разкрият корупция, злоупотреба с власт и др. изрично посочени хипотези. За да може обаче административният орган да изложи правни съображения дали може да бъде преодоляно несъгласието на третото лице, следва да бъдат изложени доводи в заявлението, сочещи за наличието на надделяващ обществен интерес. Действително разпоредбата на § 1, т. 5, б. "б." и б. "в" от ДРЗДОИ въвежда презумпция на наличие на обществен интерес, когато сведенията и данните са свързани с улесняване на прозрачността и отчетността на задължените субекти относно взиманите от тях решения, както и гарантира законосъобразното и целесъобразно изпълнение на законовите задължения на субектите по чл. 3 от ЗДОИ. В настоящият случай с оглед характера на исканата информация, неизлагането на конкретни мотиви на лицето, посочени в искането за предоставяне на достъп до обществена информация, както и с оглед всички събрани по делото писмени доказателства, следва да се приеме, че не е налице надделяващ обществен интерес по смисъла на § 1, т. 6 от ДР на ЗДОИ, като чрез предоставянето на исканите сведения не се цели постигането на определени в закона цели - да се повиши прозрачността и отчетността на задължения субект относно взиманите решения, както и да се гарантира законосъобразното и целесъобразно изпълнение на законови задължения.

С оглед на изложеното, съдът приема, че оспореното решение е издадено от компетентен за това административен орган, в кръга на неговите правомощия, при спазване на предписаната от закона форма. В хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила, материалният закон е приложен правилно и актът е издаден в съответствие с целта на закона. Поради това жалбата на А. М. К. от [населено място] следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на спора и съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 4 АПК ответникът, чийто процесуален представител е направил своевременно искане за присъждане на

разноски, има право на такива. Поради което и оспорващата следва да бъде осъдена да заплати на НПМГ „А.. Л. Ч.“ [населено място] сторените по делото съдебно-деловодни разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 1 200 лева, съгласно приложена по делото фактура. Неоснователно е възражението на процесуалния представител на жалбоподателя за прекомерност на възнаграждението с оглед разпоредбата на чл.8, ал.3 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд - София-град, Второ отделение, 83 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. М. К. от [населено място] против Решение №3/07.11.2024 г. на Директор на НПМГ „А.. Л. Ч.“ по заявление с рег. №РД-22-997/24.10.2024 г. по описа на НПМГ „А.. Л. Ч.“ [населено място].

ОСЪЖДА А. М. К. ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица], ет.7, ап.34 да заплати на НПМГ „А.. Л. Ч.“ [населено място], разноски в размер на 1 200 /Хиляда и двеста/ лева, заплатено адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване на основание чл. 40, ал. 3 ЗДОИ.

Съдия: